

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-03-28)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-03-28)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 108. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000063.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup 28de Marts 1808.

— Deres Brev traf mig noget „klynkende“, da jeg havde lidt Feber af Prædikener og Østenvind, og fornemmelig fordi der paa Bunden af min Sjæl laae en dyb Sorg over Jessen og Rothe, hvis Skiæbne jeg et Par Dage havde hørt Noget om, uden at viide noget Sikkert; tillige har her gaaet saa mange forskrækkelige Rygter om de Franskes Opførsel, om deres Striid med Spanierne, om Odensees Brand o. s. v., hvoraf formodentlig det Meeste ikke er sandt, eller dog ikke udgjør saa fælt et Billede, som jeg var faldet paa at sammensætte mig deraf. Thi den Plage har man rigtignok af Eensomhed, at man baade kun erfarer dumme Rygter, og at man vanskelig kan blive af med, hvad der vil sætte sig fast i Sindet. Saa fik jeg Deres Brev, og saae til min Trøst atter et nyt Beviis paa, at min over Smaaeting lidt klynkende Niece dog i Grunden er et saa tappert, troende og haabende Væsen, at man maae skamme sig ved ethvert Hang til Forsagthed, naars. 109man har en saadan Veninde. Da jeg havde hørt det Værste om hiine To, saa kunde det Videre, De fortalte mig, kun være mig kiært, da det vidner om, hvorledes de ere faldne — hvis de ere faldne, som vel er rimeligt. Jeg ønsker rigtignok, at de maae leve, og saa meget meere, da de sikkert ere perennerende Mennesker, der ikke visne efter een Blomstrings-Tiid, men stedse ville blive ved at skyde nye Blomster; jeg vilde formodentlig være uroeligere over deres Skiæbne, dersom jeg kiendte dem nøjere, imidlertid forekommer det mig en opløftende Tanke, at her aabenbar deres Liv eller Død er det Mindste, da det Bedre saa Herligen er frelst. — Da jeg endnu ikke var bleven roelig af det dybe Indtryk, denne Begivenhed gjorde paa mig, fremvældede mine Taarer af alle de Kilder, hvoraf Taarer kunne fremvælde, af Velsignelse og Forbandelse, af Smerte og af Glæde. Saaledes tilbragte jeg et Par Timer i Aftes. Men det er en fortreffelig Sag, naar man har det faste Forsæt, at ville være roelig og glad; og derfor fulgte ogsaa paa min Uroe med Eet — som det mange Gange er gaaet mig — paa den forunderligste, af Psychologien aldeles uforklarlige Maade den dybeste, gladeste Fred. Det kan undertiden skee mig, at jeg ikke ret kan finde Gud udenfor mig — og hvor skulde jeg det ogsaa. da jeg, selv forvirret, kun seer et Fragment af hans uendelige Styrelse? — men saa finder jeg ham altid i mit Aller-Inderste, hvor han altid er; og hvor Gud er, der er Fred. Derfor har virkelig et Menneske aldrig nogen Nød, som har lært at trække sig derind. Jeg er ikke kommen — og jeg bekiender til Trods for alle Dyds-Helte : jeg ønsker ikke at komme — saa vidt, at der ingen Kalk skulde være, som jeg vilde bede, maatte tages fra mig; men den Usaarlighed i det Inderste, hvormed Christus sagde: „Græder ikke over mig“, den stræber jeg efter, og den har jeg, Gud skee Lov! dog ikke stræbt ganske forgiæves efter. — Jeg lagde mig usigelig glad til Sengs, læste, med megen Fornøjelse, en Deel af Rahbeks Forelæsning over Hakon Jarl, s. 110 sov sødt, og er vaagnet, og er endnu saa glad og haabende, som om der aldeles Intet var i Vejen i Verden. —

Den meeste Tiid, jeg har til min Disposition, anvender jeg paa Brevet til de Ebræer, hvortil jeg nu har samlet og tildeels læst over 30 Volumina, som dog langt fra ikke ere alle de, jeg skulde bruge. Af al den Viisdom kommer der dog intet Videre ud, end maaskee en lille kritisk Afhandling, som kun kan interessere Faa, og dem vel kun lidet. Dog lærer jeg derved endeel Andet, skiøndt det ikke strax er anvendeligt her.

Min Indqvartering skal rykke op i Morgen, ventelig tilbage til Kbhvn. Baade jeg og alle mine Byemænd have været overmaade vel tilfredse med disse Holsteenere. Min Corporal og jeg ere særdeles gode Venner; naar han har været i Faxe, hvor hans Oberst ligger, har han ingen Roe, før han har spurgt Jfr. R., om jeg har Noget at bestille, eller om han tør gaae ind og fortælle mig, hvad Nyt han har hørt. I Gaar, da Regimentet havde været samlet i Faxe paa den Tiid, vi her holdt Kirketjeneste, og nyelig var kommen hjem, reed han til Smerup for at gaae i Kirke, og da vi vare færdige, holdt han udenfor ved min Vogn, og ledsagede mig hjem som en Æresvagt, og da han kom hjem, fortalte han Jfr. R., at jeg var en velsignet Mand — hvilket jeg gjerne uden Storgtighed kan fortælle igjen, da det var en meget maadelig Prædiken, jeg holdt, højst incorrect og styrtet sammen i min Bedrøvelse over Jessen. —